

Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 12.04.1992, sp. zn. 2 Cao 33/92, ECLI:CZ:NS:1992:2.CAO.33.1992.1

Číslo: 16/1993

Právní věta: Při posuzování toho, zda jsou u žadatele splněny podmínky pro mimořádné poskytování starobního důchodu podle ustanovení § 2 a § 3 nařízení vlády ČSFR č. 557/1990 Sb., nemůže soud při přezkoumávání rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení započítávat do chybějící doby 10 roků zaměstnání žadatele o důchod v uranovém hornictví dobu jeho zaměstnání v uhelném hornictví.

Soud: Nejvyšší soud ČR

Datum rozhodnutí: 12.02.1992

Spisová značka: 2 Cao 33/92

Číslo rozhodnutí: 16

Číslo sešitu: 3-4

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Důchod, Horníci

Předpisy: 100/1988 Sb. § 20 557/1990 Sb.

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Rozhodnutím z 15. 8. 1991 Česká správa sociálního zabezpečení zamítla žádost navrhovatele o mimořádné poskytnutí starobního důchodu podle nařízení vlády ČSFR č. 557/1990 Sb. s odůvodněním, že nesplnil podmínky stanovené v uvedeném nařízení pro vznik uplatněného nároku.

V opravném prostředku navrhovatel namítal, že splňuje podmínky pro nárok na mimořádné poskytování starobního důchodu.

Krajský soud v Plzni opravnému prostředku navrhovatele nevyhověl a přezkoumávané rozhodnutí orgánu sociálního zabezpečení potvrdil. Při svém rozhodování vycházel ze zjištění, že navrhovatel, který byl zaměstnán v uranovém hornictví 3 643 dnů a odpracoval v těchto dolech 2 031 směn a v uhelných dolech 120 směn, nesplňuje podmínky pro vznik nároku na mimořádné poskytování starobního důchodu, stanovené nařízením vlády ČSFR č. 557/1990 Sb., protože nebyl zaměstnán potřebnou dobu ve vybraných zaměstnáních v uranovém ani uhelném hornictví a ani v uranovém hornictví nepřekročil nejvyšší přípustnou expozici.

V odvolání proti rozhodnutí soudu prvního stupně navrhovatel namítá, že podle jeho názoru soud při zjišťování toho, zda odpracoval potřebnou dobu 10 roků zaměstnání v uranovém průmyslu měl přihlídnout k tomu, že odpracoval 120 směn v uhelném hornictví a předmětem tohoto řízení mělo být i zamítavé rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení o jeho žádosti o tzv. stavovský

invalidní důchod.

Nejvyšší soud České republiky svým usnesením potvrdil rozhodnutí soudu prvního stupně a náhradu nákladů řízení účastníkům nepřiznal.

Z odůvodnění:

Podmínky pro vznik nároku na mimořádné poskytování starobního důchodu jsou stanoveny v § 2 a § 3 nařízení vlády ČSFR č. 557/1990 Sb.

V průběhu tohoto přezkumného řízení bylo soudem prvního stupně z dávkového spisu České správy sociálního zabezpečení i z dokladů předložených navrhovatelem zjištěno, že navrhovatel nesplňuje podmínku nejméně 15 roků zaměstnání ve vybraných zaměstnáních v hornictví (§ 2 odst. 1 písm. a/ uvedeného nařízení vlády), ani podmínku 10 roků zaměstnání ve vybraných zaměstnáních v hornictví v uranových dolech (§ 2 odst. 2 písm. c/ uvedeného nařízení federální vlády). Toto zjištění nezpochybňoval žádný z účastníků řízení. Mimo to z potvrzení koncernového uranového podniku, předloženého navrhovatelem, pak vyplývá, že navrhovatel při práci v uranových dolech nepřekročil nejvyšší přípustnou expozici (§ 2 odst. 2 písm. b/ uvedeného nařízení vlády). Na základě těchto zjištění se proto i odvolací soud ztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, že navrhovatel nesplnil stanovené podmínky pro vznik nároku na mimořádné poskytování starobního důchodu podle ustanovení § 2 odst. 1 ani odst. 2 uvedeného nařízení federální vlády.

V přezkumném řízení jsou soudy oprávněny pouze přezkoumávat zákonné nároky občanů na dávky sociálního zabezpečení, a to v tom rozsahu, v jakém bylo o nich rozhodnuto rozhodnutím orgánu sociálního zabezpečení, které je v tomto řízení přezkoumáváno na základě podaného opravného prostředku. Soudy proto nejsou oprávněny při posuzování toho, zda navrhovatel splňuje podmínku 10 roků zaměstnání v uranovém hornictví, do chybějící doby započítávat dobu zaměstnání navrhovatele v uhelném hornictví, protože právní předpis takovýto postup neumožňuje. V tomto řízení se soudy rovněž nemohly zabývat posouzením otázky, zda navrhovatel je invalidní podle ustanovení § 29 odst. 2 písm. c) zákona č. 100/1988 Sb., protože o nároku navrhovatele na tzv. stavovský invalidní důchod Česká správa sociálního zabezpečení v přezkoumávaném rozhodnutí nerozhodla.

Nepochybil tedy soud prvního stupně, když přezkoumávané rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení potvrdil. Odvolací soud proto napadené usnesení soudu prvního stupně jako věcně správné podle ustanovení § 219 o.s.ř. potvrdil.